

פרשת בשלח

י"ב בשבט 5786

עלון מס' 518

כניסת השבת 16:52
צאת השבת 17:52

עלון מורה

סיפורים מחזקים

ברגע שהנחש בא להכיש אותו, קפצה חתולה ואכלה את הנחש ואותו אדם מהבהלה, קפץ מהבליטה לצד, איך שהוא עזב את הבליטה וישב בצד, נפלה הבליטה לתהום. שאל רבי אבא את האדם הזה 'הקב"ה הציל אותך פעמיים ממות בטוח, מה עשית שזכית לזה?' השיב אותו יהודי 'אני כל חי, לא הולך לישון, בלי שהייתי מוחל בלב שלם לכל מי שפגע בי והכעיס אותי' אמר הרב לאותה כלה 'דעי לך שאת יכולה עכשיו לזכות לקבל חיים, בזכות ויתור ומחילה בלב שלם, את מקבלת חיים, נכון זה קשה, אבל שווה' שמעה הכלה את הדברים ואמרה 'הרב, חיזקת אותי, אני מוחלת לו'

מכיוון שהחמדנות עלתה לך לראש או בלשון העם 'טמעות' יכולת להסתפק ברבע מהסכום או בחצי מהסכום למשל ולהנות מסכום מכובד מאד! ואתה בחרת בצעד לא מוסרי, מה גם שלא השכלת לקרוא ולהבין את הכתוב - תתן לאשה כל מה שאתה רוצה, על כן אין לנו אלא לפסוק שאתה תקבל אחוז והיא האלמנה תקבל 99 אחוז' וכל זה בא ללמדנו, שמה שהשם נותן, צריך להודות על כך, ולא לנסות להיות חמדן ולהשיג עוד ועוד, ממה שלא נקצב לך ממילא משמים. מזונות האדם קצובים ומי שיכול להגדיל לך אותם, הוא רק בורא עולם וודאי שלא בתחבולות ולא בקומבינות.

אולי חודש? והחבר נשאר איתו יום ועודד אותו, אמר החולה לאותו חבר: 'שמע, בחיים לא האמנתי שיהיה לי כזה חבר, אני מרגיש שימי ספורים, אני עכשיו מזמין עורך דין וכותב צוואה, בה אני מוריש לך את כל כספי ואתה תתן לאשתי מה שאתה רוצה' ולמחרת נפטר אותו יהודי, וחברו לקח טיסה חזרה ארצה. הוא הבין שמאדם 'תפרן' הפך בן רגע לאדם עשיר. הטיסה היתה ארוכה, אז היה לו זמן לחשוב, כמה כסף הוא צריך לתת לאשת הנפטר? 'נראה לי חצי חצי' חשב לעצמו, אבל מיד נכנסו בו מחשבות אחרות 'על מה אתן לה חצי, היא תסתובב כל היום בקניונים ותבזבז את כל הכסף, לא חבל? נראה לי שאם אתן לה 25 אחוז זה יהיה הוגן!' אבל כעבור כמה שעות בטיסה חשב לעצמו שוב '25 אחוז חוצפנית, היא בכלל לא היתה עם בעלה ברגעיו האחרונים, נראה לי 10 אחוז, זה סכום מאד מכובד'

עברה חצי שנה והכלה והחתן נסעו ברכבם, לפתע סטה הרכב מהכביש, נפל לתהום, התגלגל ונמעך כולו! הגיעו אנשי מד"א וגם זק"א הגיעו, כי ברור למה? ירדו למטה וראו לתדהמתם את הזוג עומד על הרגליים!!! הרכב כולו מעוך, מקומט ואילו הזוג, פלא פלאים! עומד על רגליו!!! אף אחד מצוותי ההצלה לא הצליח להבין את הנס? זה הרי לא הגיוני, הרכב מעוך, אבל אותו רב שחיזק את הכלה, אמר לאותו זוג, שרק בזכות המחילה והויתור, קבלו את חייהם בחזרה, ישתבח שמו!

בתקופת הקורונה היתה חתונה שהתקיימה שלא כמתווה, ויהודי אחד התקשר למשטרה להלשין, הגיעו שוטרים, פיצצו את החתונה, ועכבו את החתן והכלה עד ארבע לפנות בוקר בתחנת המשטרה, הכלה בוכה, החתן בוכה, היום הכי חשוב בחייהם נהרס בן רגע.

כעבור שלושה חודשים התקשר אדם אחד לאבא של הכלה ואמר: 'אני מתנצל, אני הלשנתי על הבת שלך, אני הרסתי לכם את החתונה' אבא של הכלה רתח 'אתה חושב שנסגור את זה במילה אחת - מתנצל? הרסת פה חתונה' 'אני מצטער, אני מבקש סליחה, אתה לא יודע מה קרה לי? מאותו יום שהלשנתי, אני רק חוסף מכות ויסורים, תמחלו לי' אמר לו אבא של הכלה 'אגיד לך את האמת, זה כבר סיפור'

התקשר אותו מלשין לחתן והתנצל בפניו, אמר לו החתן 'קשה לי מאד, אבל אני מבין שזה משמים, לכן אני מוחל לך' מחל החתן, אבל הכלה לא רצתה למחול, ניסו לשלוח אליה שליחים, לדבר איתה, לפייס אותה, שום דבר! הגיע הרב של המשפחה ובקש ממנה למחול, אמרה הכלה 'אני מבינה את הכל בראש, אבל בלב לא מסוגלת' אמר לה הרב שבזוהר הקדוש מובא, שפעם יהודי אחד ישב על הר גבוה, ועל ההר היתה בליטה שממנה רואים את כל הנוף, לפתע הגיע נחש ארסי שבא להכיש אותו והאדם הזה נבהל מאד מאד, בדיק

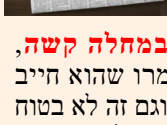
אך עד שהגיע לארץ ולביתה של האלמנה, הספיק בינתיים 'לחמם' את עצמו, וכשפתחה האלמנה את דלת ביתה, סיפר לה על הצוואה ואמר שהוא מעניק לה אחוז אחד בלבד! הביטה בו אותה אלמנה ואמרה: 'תגיד אתה נורמלי? מה אחוז אחד? אני אשתו, על מה אתה מדבר?' 'גברת, יש לי פה צוואה' אך היא נתנה צעקה וגרשה את החבר מביתה ואח"כ תבעה אותו. הגיעו שניהם לבית דין, האלמנה והחבר. ואותו חבר סיפר לבית המשפט, שיש בידו צוואה ושכל הכסף שלו, והוא רשאי לתת לאשה מה שהוא רוצה, כפי שאמר בעלה, לכן נותן לה אחוז אחד וזה הוגן עבורה.

בית המשפט שמע את החבר ופסק שהוא החבר יקבל אחוז ואילו האשה האלמנה תקבל 99 אחוז! תמה אותו חבר ואמר 'מה אתם נורמלים, יש לי כאן צוואה' 'כן' אמר השופט 'ומה כתוב בצוואה?' 'מה זאת אומרת מה כתוב?' תמה החבר 'כתוב שכל מה שאתה רוצה תתן לאשתו' 'נו' שאל החבר והשופט הסביר 'כתוב כל מה שאתה רוצה, כלומר מה שאתה רוצה לעצמך, זה מה שאתה צריך לתת לאשתו... ואתה רוצה 99 אחוז, אז אתה צריך לתת לה 99 אחוז, כל מה שאתה רוצה לעצמך, תצטרך לתת לאשה... אם היית למשל, רוצה חצי, היית מחויב לתת לה חצי, אם היית רוצה 30 אחוז היית מחויב לתת לה 30 אחוז וכן על זה הדרך, אבל

חז"ל מכנים את יציאת בני ישראל בשם 'יציאת מצרים'
והרי ישראל אלה שיצאו, אז צריך לקרוא לזה יציאת ישראל. ומסביר הרב ראובן הלוי על פי פירושו של הכלי יקר לפסוק 'ויהי בעצם היום הזה הוציא ה' וגו'.

הערב רב שנתגייירו ויצאו מעצמם ממצרים קרא הכתוב: צבאות ה', כי חביבים הגרים לפני הקב"ה אף על פי שאינם בכלל בני ישראל, מכל מקום, צבאות ה' הם גם כן, כמו ישראל, שביציאת מצרים כמות המצריים שהייתה, עלתה על כמות בני ישראל. שהרי "וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים" רק חמישית יצאו (4/5) מתו במכת החושך) ומיהין הגיעו השאר? אלא מוכרח שהיו אלו גרים, אם כך יוצא שכיוון שרובם גרים, היתה כאן בעצם "יציאת מצרים"

יש עיתון מפורסם בכל העולם ניו יורק טיימס, בשנים 1994-1999 למניינם, מישוהו מימן מודעה של זמני הדלקת נרות שבת, כחלק מהיוזמה לעידוד המצוה. בשנת 2000 למניינם הם הוציאו גליון מיוחד, בו ניסו לדמיין איך יראה העיתון בעוד מאה שנה? כלומר בשנת 2100? אז המציאו חדשות מדומינות וגם שמו זמני הדלקת נרות שבת לנשים יהודיות בניו יורק. כשנשאל העורך הראשי של העיתון, שהיה גוי נוצרי קתולי, בנוגע להדלקת נרות שבת בשנת 2100? הסביר 'כל הכתבות על אירועים שיתרחשו בשנת 2100, הן פרי דמיון של הכתבים בעיתון וסיכויים אפסיים שיתקיימו, אבל על דבר אחד אני חותם' אמר העורך 'בדבר אחד אני בטוח, גם בשנת 2100 נשים יהודיות ימשיכו להדליק נרות שבת!'

יהודי עשיר חלה במחלה קשה, בדקו אותו בארץ ואמרו שהוא חייב לטוס דחוף לארה"ב, וגם זה לא בטוח שיעזור! התייעץ אותו חולה עם חבר שאמר לו 'מה אתה רציני? אתה מתלבט אם לטוס או לא? זה החיים שלך, יש לך אחוז קטן לצאת מזה, ואני איתך בכל מקרה'

נסעו החולה והחבר לארה"ב, ועבר החולה ניתוח של 18 שעות, בתום הניתוח אמרו הרופאים, שגם כשהניתוח הצליח, אותו אדם יחיה

המשך מדף קודם

יומיים אחרי שהותו של משה הנער בבית ספר של גויים, באחת ההפסקות, הגיעו אליו שלושה בחורים גויים, גדולים, בלי לדבר איתו, בלי שהיה איתם דין ודברים, הקיפו אותו, עוד לא הספיק להבין פשר הדבר? גוי אחד מהשלושה, הוריד לו סטירה, השני בעיטה והשלישי אגרוף והלכו לדרכם.

ואותו נער, משה, שרק לפני ימים אחדים, הרגיש שניצח את הוריו, עת יצא מהתורה ונרשם בבית ספר של גויים, הבין שיש אנטישמיות, כי סתם מתנכלים ליהודי בלי סיבה, רק בגלל היותו יהודי, ועתה הוא מתבייש, זה פגע לו באגו, ואיך יגיד להוריו שהוא רוצה לחזור לדרך התורה? אז הוא לא אמר כלום והלך למחרת לבית הספר כרגיל, ההפסקה הראשונה עברה בשקט, אבל אז הגיעה ההפסקה השנייה ואיתה גם שלושת הגויים המפחידים שגילו שוב למשה והקיפו אותו, משה התחיל להילחץ, ושוב אחד 'הוריד' לו סטירה השני בעיטה והשלישי אגרוף, וכך חזר המקרה הזה שוב ושוב, כשהנער משה חבול עם מכות יבשות וכואבות מאד בגופו, לא מספר כלום להוריו. רק בוכה לבדו בלילות.

אבל אחרי שבוע הוא נשבר, כבר לא היה אכפת לו מהאגו ושהפסיד מול הוריו, בא להוריו ואמר להם, שהוא רוצה לחזור ללמוד תורה 'קרה משהו?' שאלו הוריו והא השוב 'כל הגויים אנטישמים וזה לא דרך של יהודי, לא ללכת בדרך התורה! הם לא אוהבים יהודים, מתייחסים ומביטים עליי בצורה מוזרה' הוא התבייש לספר שהרביצו לו. ההורים שמעו את זה והחזירו אותו לתלמוד תורה. אבל אז, 'משהו הסתובב לו במוח' נכנסה בו אהבת התורה, התחיל ללמוד כמו שאומרים 'הבחור מתפלל נון סטופ אי אפשר לעצור אותו...' גם בהפסקות ישב ולמד, גדל אותו נער והחל לעשות מבחני רבנות והפך לרב, ובנוסף עבר מבחני דיינות והפך לדיין שם באמריקה.

לאותו רב משה, היה דוד שהיה רב קהילה גדולה

באמריקה, לא היו לו ילדים, והוא כתב בצוואה שלו, שהאדם היחיד שיוכל להחליף אותו, הוא אחיינו הרב משה שמועזף על פני רבנים גדולים מאד! יומיים לפני פטירתו כשהוא שוכב במיטתו, הגיע הרב משה אל דודו, כדי להיפרד ממנו, הדוד החזיק לרב משה את ידו, וכשידיו רועדות אמר: 'הרב משה, אתה זוכר כשהיית נער למדת בבית ספר של גויים?' והרב משה חייך במבוכה והשיב לדודו 'רבינו, אל תזכור לנו עוונות ראשונים'

אתה זוכר את הבית ספר של הגויים?' 'עברו אמנם המון שנים, בודאי שאני זוכר, היתה שם אנטישמיות, אבל זה היה מזמן וב'ה אנחנו במקום אחר' והדוד המשיך לשאול 'למה אחרי שבוע בקשת לחזור לתלמוד תורה?' הרב משה חש באי נוחות וגם התפלא איך הדוד בקיא בכל הפרטים? ותאר לדודו איך בכל יום קבל בוקס, סטירה ובעיטה מאד מאד כואבים! אמר לו דודו: 'דע לך שאני שילמתי מאה דולר על כל בעיטה ועל כל אגרוף שקבלת...' אני אמרתי לבחורים האלה, אני משלם לכם, אתם הולכים לנער היהודי הזה, אתם מביטים בו במבטים עוינים ומחטיפים לו ולא מדברים איתו בכלל! וכאמור שילמתי לכל אחד מאה דולר על כל מכה שקבלת, ואתה יודע למה? כי ידעתי שזה הדבר היחיד שיחזיר אותך לתורה וצדקתי, היום אתה רב ודיין גדול והולך לרשת ממני את מנהיגות על הקהילה ומועזף על פני גדולים' ושניהם התחבקו חיבוק אחרון.

וכך גם אנחנו - כשעם ישראל סוטה מן הדרך, בורא עולם שולח אלינו גויים, שנותנים לנו בוקס סטירה ובעיטה, כדי ליישר אותנו ולהחזירנו למסלול.

מורה אחד אמר לאבא של אחד התלמידים 'הבן שלך לא נכנס אלי לכתה, עד שאתה לא מביא לו רטליון, הבן שלך משגע אותי' אמר לו האבא 'בוא קודם כל נעשה איזה אבחון נבדוק מה קורה?'

'שום אבחון, הבן שלך, לא יכנס לכתה בלי רטליון' 'ראה' אמר האבא 'אבל הוא יתבייש' 'אל תדאג' השיב המורה 'אני אשלח אותו בתחילת השיעור, שיכין לי קפה, וכשהוא יכין לי קפה אף אחד לא ידע ולא יחשוד' וכך מידי יום הלך התלמיד לחדר מורים עם הרטליון, כדי שאף אחד לא יראה, הכין למורה קפה וחזר לכתה.

עברו כמה חודשים, הגיע האבא לאסיפת הורים, והמחנך סיפר דברים טובים ומשובחים מאד על הילד, 'איזו התקדמות נהדרת! ילד מאוזן, מוכשר, כזה שמצליח להביא את הכישרונות שלו לידי ביטוי' ועוד כהנה וכהנה, 'כל הכבוד שלקח רטליון'

חזר האבא הביתה וראה את הילד שלו, מיד נשק על ראשו ואמר 'בני, איזה אלוף אתה, כל הכבוד שהתמדת לקחת רטליון' אמר לו הילד 'אבל אבא, אני לא לקחתי רטליון אפילו פעם אחת!' 'מה לא לקחת? אני לא מבין' 'אבא, כבר כמה חודשים, אני שם למורה את הרטליון בכל יום בקפה שלו... וזה הוא שלוקח את הרטליון, הבעייתי זה הוא אבא, לא אני!'

כתוב במשנה מסכת נגעים (ב', ה') **כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו.**

וכן אמר האמורא שמואל **הפוסל במומו פוסל**, טבע האדם לבקר אחרים ולהעיר, לגנות ולמצוא את השלילי בזולת, אבל אם אחד כזה יעצור רגע קט ויביט במראה,

יגלה, שהוא בעצמו עושה את המעשים, אותם הוא מבקר ומגנה בחירוף!.

רבי עמרם בן דיוואן

נולד בירושלים בשנת 1743 למשפחת רבנים ידועה, שמוצאה מהעיר דיוואן במרוקו. רבי עמרם נסע למרוקו, שם למד קבלה ותורת הנסתר בישיבת נווה שלום אצל דודו ונמנה עם תלמידי ישיבת המקובלים. מאוחר יותר התישב בעיר חברון, וכשהיה בן 20 נשלח כשד"ר שוב למרוקו, הפעם לאסוף תרומות לכוללים של חברון. בגיל 31 שב למרוקו, בפעם השנייה כשד"ר, בשליחות זו שהה שמונה שנים (רובן במקנס) עד לפטירתו בעיר וזאן במרוקו, כשהוא בגיל 39 בלבד! עת היה בדרכו לעיר הנמל טנג'יר, כדי להפליג לארץ ישראל.

יום אחד הגיע לוזאן מהעיר פס במרוקו, איש דת מוסלמי שהיה שונא יהודים והגיע במטרה אחת להזיק ליהודים! אותו איש דת מוסלמי ניסה להתגרות בגאון הגדול הרב משה ביבס, אב בית הדין של העיר וזאן ואמר לו בליגלוג: 'מה זה שאתם מתפללים על הקבר של רבי עמרם בן דיוואן? מה? נראה לך שמתפללים על מצבה והצדיק עוזר, מה זה השטניות האלה?' ורבי ביבס ניסה להתחמק ממנו ואמר למוסלמי: 'אני אין לי עסק בנסתרות, עוזב אותי' 'אני לא אעזוב אותך, אני אוכיח לך שהצדיק שלכם, זה בלוף, זה שקר! הוא מת, הוא לא יכול להושיע אתכם, אני אספור עד עשר, כל יהודי שעובר כאן, וביהודי העשירי אוכיח לך שהצדיק שלכם, לא יוכל להושיע אותו' ספר איש דת המוסלמי עשרה יהודים, והיהודי העשירי היה אדם בשם יונה פריינטה, ואותו איש דת מוסלמי קפץ וצרח עליו לעיני כולם: 'אתה ביזית את מוחמד' והפיל אותו לרצפה, כשכל השוק שומעים ורואים את המחזה ההייתי שם התקהלות רבתית, והמוסלמים רצו לעשות בו שפטים, אך הרב ביבס הגן עליו בגופו, עד שהופיעו שוטרים ולקחו אותו לתחנת המשטרה. כל הסיפור הזה הגיע למושל של וזאן והחליט לעשות ליונה פריינטה משפט.

למחרת בבוקר התקיים המשפט וגם הרב של היהודים רבי ביבס זומן, כי היה עד למעשה. קם אותו איש דת מוסלמי ואמר למושל: 'היהודי הזה יונה פריינטה קילל את הנביא מוחמד ועל פי חוקי הקוראן, דינו מוות, וצריך לתלות את הכופר הזה היום, לא מחר, למען יראו ויראו' אמר לו רבי ביבס: 'אתה בטוח שהוא קילל אותך?' 'כן הוא קילל אותך, הוא קילל אותך' והמשיך רביבס 'באיזו שפה הוא קילל אותך?' אז המושל שאל גם 'אתה יודע עוד שפות חוץ ממרוקאית?' והאיש דת מוסלמי נותר במבוכה ולא ענה והמושל שאל את האיש דת המוסלמי: 'אתה בטוח שהוא ביזה את הנביא מוחמד?' 'כן הוא ביזה' אמר לו המושל בצעקה רמה 'אתה שקרן' ואיש דת המוסלמי לא הבין מדוע המושל נגדו? והמושל המשיך 'אני מכיר את יונה פריינטה כבר שנים ארוכות, מעולם לא הוציא מילה רעה על אף אדם, לא מוסלמי ולא יהודי' ואיש דת המוסלמי קטע את דברי המושל ואמר לו: 'מה שייך כאן עדות שהוא ביזה אותך? כן הוא קילל אותך, למקרה שאתה ביזה את הנביא?' השיב לו המושל: 'הוא יונה פריינטה, גם אף פעם לא אמר מילה טובה לא על יהודי ולא על מוסלמי, הוא אדם שתקן, ובגלל זה אנשים אוהבים לבוא לחנותו של תיקון מזרנים, כי הוא לא מדבר, לא טוב ולא רע, הוא מרוכז בעבודתו ומסור כל כך לקונוס ואיך אתה אומר שהוא קילל, כשהוא אילם מלידה? באיזו שפה הוא קילל...?' המושל רתח ובקש שיקחו את המוסלמי, לנקות את הביוב של וזאן, עד שהוא יחליט מה לעשות איתו?

וניגש המושל לרב ביבס וסיפר לו: 'אמש חלמתי חלום, ובחלומי הופיע הצדיק רבי עמרם בן דיוואן ואמר לי אם הייתי יכול להראות לך את גן עדן, היית מבין איזה מקום נגבג, בלתי נתפס כמוה, ויש לך הזדמנות להיות בגן עדן, בהחלטה נכונה שתקבל מחר במשפט של יונה פריינטה, ואם לא, אתה תכנס לגיהנום' וכשהתעוררתי מהחלום, נזכרתי שבילדותי הייתי משחק עם יונה פריינטה בשכונה, ויונה פריינטה היה ילד מקסים וטוב, מעולם לא דבר עם אף אחד, כי היה אילם! וגמרתי אומר לומר את הדברים האלו במשפט וכך עשיתי, והכל בזכות הצדיק שלכם רבי עמרם בן דיוואן. ורבי ביבס אמר בדרשתו שהמושל רשע ושונא יהודים גם כן ולמרות שידע את האמת והכיר את יונה פריינטה מילדות, בטוח לא היה מתקיים משפט צדק והיו תולים את יונה פריינטה, אבל כל זה נמנע בזכות הצדיק רבי עמרם בן דיוואן, ויונה פריינטה שוחרר מיד לביתו ואחרי כמה ימים תלו את איש הדת המוסלמי, כן יאבדו כל אויבך השם. אשרינו שזכינו בצדיקים כאלה וזכותו של רבי עמרם בן דיוואן תגן עלינו אמן.

העלון לזיווג הגון לרות הודיה ורינה ומשיח בני אלנה לאה ולשרית בת חנה וליוסף וחביבית בני יענה וללאה בת אהובה ולדנה בת הילית ולרפואה הרב דב הכהן קוק בן שושנה ותם רפאל בן שרה שיר ורחל בת חבובה ומשה בן אסתר ואביבית בת רחל ודונית אלחנן בן רחל ויחזקאל ידידיה בן נחמה שיינדל וחביבה בת נעמה ורונן בן שושנה ור' יהודה בן אסתר וחרות בת שרה ולעילוי נשמת שמואל בן שרה ואסף בן בדרה וצאלח בן מרים וזהבה בת זכיה וסימי בת מרים וציון בן רחמים ומונס חנה ויעקב בן רותי ולאה בת רבקה ויעקב בן חנוס ויוסף בן לאה וצפניה בן שלמה